



HOOFDSTUK EEN

Lizzy dacht dat ze alle mogelijke manieren waarop ze een pony kon krijgen al bedacht had. Maar ze had nooit gedroomd dat ze er eentje zou meenemen uit de supermarkt.

Lizzy was alleen naar binnen gelopen voor een pak melk en macaroni. Ze was onderweg naar huis van school met haar beste vriend Pavel. Hij rolde met zijn ogen terwijl zij liet zien hoe je een hindernis moest nemen bij een springwedstrijd. Lizzy was net over een laag muurtje van aanbiedingscornflakes gesprongen en galoppeerde nu door het gangpad naar de rollen wcpapier die daar waren uitgesteld. En daar stond hij. Een pony.

Ze sprong snel opzij en bleef stokstijf staan. Het wc-papier rolde alle kanten op.

‘Is dat een weigering of een omverwerping? Het is in elk geval geen foutloos rondje. Je krijgt er punten voor...’ begon Pavel, tot hij de pony ook zag. ‘Oh!’

‘Strafpunten, Pavel,’ fluisterde Lizzy. ‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen: strafpunten, geen punten! Maar... zeg me dat dit echt is en geen fata morgana in mijn paardenwoestijn!’

Ze liep voorzichtig naar de pony, haar hand vol verbazing uitgestrekt. Er viel een straal zonlicht op. De achtergrondmuziek van de supermarkt klonk ineens als een engelenkoor.

De pony leek zich verrassend goed thuis te voelen op de koek- en gebakafdeling. Hij zat met zijn neus in een plaat vol muffins, die hij in hoog tempo wegwerkte. Hij was mollig en kastanjekleurig, met een lichte, goudkleurige staart en ruige manen die over donkere ogen met grote wimpers vielen. Lizzy had nog nooit zoiets moois gezien.

Een halstertouw hing omlaag op de grond. Lizzy sloot haar openhangende mond en zocht om zich heen

naar de persoon die het uiteinde zou moeten vasthouden. Er was niemand te zien.

‘Hé! Wie heeft dat dier hier binnengelaten? Alleen blindengeleidehonden zijn toegestaan.’

Aan de andere kant van het gangpad dook een afwachtend kijkende beveiligiger op. Hij zwaaide onzeker met zijn armen. ‘Ho! Ksst! Weg jij!’

Hij was vast niet voorbereid op loslopende pony’s, dacht Lizzy.

De pony keek op van de muffins en schudde zijn manen zodat er plakkerige havervlokken uit zijn snorharen in het rond vlogen. Hij zette een stap in de richting van de beveiligiger.

De beveiligiger gilte, struikelde naar achteren en belandde met zijn benen omhoog in een open diepvrieskist. ‘Aaah! Hij is wild! Hij valt me aan!’ Spartelend greep de beveiligiger om zich heen en pakte het eerste wat hij te pakken kon krijgen. Dat was een zak aardappelfwafels, die hij voor zich hield alsof het een schild was. De pony bleef even staan, overwoog de wafels te proeven, maar liep toen weer terug naar de muffins en ging verder met eten.

Ineens nam Lizzy een besluit. Ze pakte het halstertouw van de vloer. 'Geen paniek,' zei ze tegen de beveiligger. 'U bent veilig, hoor. Ik heb hem. Hij is van mij.' Ze wist niet eens zeker of de pony een hij *was*. Dit leek niet het juiste moment om dat te controleren.

Pavel staarde Lizzy aan. Hij zei niets, maar zijn gezicht sprak boekdelen.



‘Het spijt me,’ ging Lizzy verder, Pavel negerend. ‘Hij is weggelopen. Het was de geur. De geur van versgebakken brood. Ik krijg er altijd trek van, en ik ben bang dat mijn pony het niet kon weerstaan en besloot een hapje te komen nemen. We zullen nu weggaan. Ik zal alles betalen.’ Lizzy gebaarde naar de muffins en een plaat appel-flappen eronder die ook vol ponytandafdrukken stonden.

Pavel hielp de beveiliging uit de vriezer. Hij probeerde de ijskristallen en verdwaalde diepvrieserwtjes van het uniform van de beveiliging te vegen, maar die wuifde hem boos weg. Aan zijn gezicht te zien was het een goed idee om de supermarkt zo snel mogelijk te verlaten.

De pony nam nog een laatste hap en liet zich toen rustig wegleiden. Pavel zweeg in alle talen, maar Lizzy praatte voor twee.

‘Ik heb hem nog maar net, dus moet ik nog veel leren. Het spijt me echt. Het zal niet meer gebeuren. Pardon. Kunt u even opzijaan? Dank u!’ Ze stonden ongemakkelijk in de rij voor de kassa achter starende klanten, tot Lizzy een handjevol wisselgeld neerlegde voor de kassajuffrouw. ‘Dat moet genoeg zijn. We hoeven geen tasje, dank u. Fijne dag nog. Tot gauw!’

Zodra ze buiten stonden, vond Pavel zijn stem terug. 'Lizzy! Waar ben je mee BEZIG? "Mijn pony?" Heb je nou serieus een pony GESTOLEN? Dit is een pony! EEN PONY. Je KUNT NIET zomaar een pony meenemen!'

Lizzy kwam overeind vanonder de flinke buik van de pony, waar ze net iets had gecontroleerd. 'Het is inderdaad een hij.' Ze gleed met haar hand over de brede flanken van de pony. 'Ik weet heel goed dat hij een pony is, Pavel. En ik heb hem niet gestolen. Ik heb hem eh... tijdelijk opgevangen. Iemand moest het doen. Tot zijn echte eigenaar is gevonden. Al kan dat nooit een goede eigenaar zijn als die hem is kwijtgeraakt in een supermarkt.'

'Oké.' Pavel leek niet overtuigd.

Ze stonden met zijn drietjes op de stoep. Auto's, bestelbusjes, bussen, het gebruikelijke spitsverkeer kroop voorbij. Tussen het beton en de verkeersborden en het asfalt en de benzinedampen leek de pony net zo min op zijn plaats als in de supermarkt. Maar het geluid en de voertuigen leken hem niet te deren. Hij stond rustig aan het uiteinde van zijn touw en kauwde de laatste kruimels weg.

'Wat doet een pony hier in onze wijk?' vroeg Pavel.

‘En wat moeten wij er nu mee? Moeten we hem naar het politiebureau brengen en vragen of zij voor hem willen zorgen? Ik moet op tijd thuis zijn; ik moet helpen met de tweeling en ik heb bergen huiswerk.’

Maar Lizzy luisterde niet. Ze verdrong in de grote, bruine ogen van haar nieuwe vriend. Ze sloeg haar armen om de zachte, sterke nek van de pony, drukte haar gezicht tegen zijn vacht en ademde diep in. Hij rook naar uitgekomen dromen. Ze vroeg zich af of ze zich nog kon inschrijven voor de grote nationale springwedstrijd en ruimde in gedachten haar boekenplanken al leeg om plaats te maken voor de bekers die ze zouden winnen.

‘Hmmm? Ja, dat zouden we kunnen doen. Dat zou ik kunnen doen. Waarom ga jij niet alvast naar huis als je het zo druk hebt? Ik vertel je later wel hoe het ging, goed?’

‘Je gaat hem toch naar de politie brengen, Lizzy?’ Pavel keek haar indringend aan terwijl hij de pony voorzichtige klopjes gaf als afscheid. ‘Ik bel je rond een uur of zes, goed? Misschien is er wel een beloning en komt je foto in het nieuws of zoiets!’

‘Ja, misschien...’ antwoordde Lizzy, die nog droomde

over bekers en rozetten. 'Maak je niet druk, ik zal voor hem zorgen.'

Ze had haar hele leven op dit moment gehoopt en gewacht. Omdat ze midden in de stad in een flat woonde, wist Lizzy dat zij minder kans op een eigen pony maakte dan de kinderen in haar favoriete ponyboeken. De afgelopen elf levensjaren had Lizzy nog nooit het vuur in een hooischuur geblust en daarmee de levenslange dankbaarheid verworven van een boer die toevallig een pony bezat, of bij een veiling een verwaarloosde merrie kunnen kopen voor een spotprijstje, of een verlaten mustangveulen uit de klauwen van een coyote weten te redden. Maar nu was het toch gebeurd. Deze pony, die op magische wijze in haar bezit was gekomen, mocht best één avondje van haar zijn, vond Lizzy.

'Waar kom je vandaan?' vroeg ze de pony zodra Pavel was vertrokken. 'Heb ik een geheime petemoei die je tevoorschijn heeft getoverd? Je woont hier niet in de buurt. Er zijn hier geen pony's.' De pony bewoog zijn oren alsof hij luisterde, maar zweeg verder. 'Hoe zal ik je noemen?' ging Lizzy verder. Ze somde de paarden-



namen uit haar boeken op. 'Roma? Orlando? Storm?'
Geen van die namen leek te passen bij het stevige, borstelige wezen aan haar zij. Deze cadeaupony had niet het raspaardenbloed en temperament dat de pony's uit de boeken altijd leken te hebben. Ze dacht terug aan het moment waarop ze hem voor het eerst had gezien.

'Zullen we je Muffin noemen?'

De pony protesteerde niet en dat was dat. Lizzy en Muffin liepen naar huis.